

2 Aar efter Overdragelsesdokumentets Opprettelse, er Reglen knyttet til Stempelovens § 28, 2. Stk.

Til § 18.

Jfr. den under § 8 foreslaaede Ændring af Lovens § 12.

Til § 19.

Med Hensyn til c henvises til Tinglysningslov-Forslagets § 53, hvorunder almindelig Kasseforordning 8. Juli 1840 §§ 48 og 49 foreslaas ophævet.

Til § 20.

Med Hensyn til b, 1. og 2. Stk., bemærkes, at man vel maa antage, at den, der begærer en Retshandling — her Tinglæsning — foretaget, maa være ansvarlig for de for Retshandlingen foreskrevne Afgifter, selv om han kun optræder som Befuldmægtiget (Sagfører) for den Interesserede.

Hvad særlig Tinglæsningsafgift angaar, vil det, hvor Rekvirenten af Tinglæsningen kun optræder som Befuldmægtiget, ogsaa ofte kunne stille sig usikkert, i hvis Interesse Læsningen maa siges at finde Sted, f. Eks., hvor der i Forbindelse med Salg og Omprioritering af en fast Ejendom foretages Aflæsning af et af den tidligere Ejer udstedt, forlængst indfriet Skadeløsbrev med Pant i Ejendommen.

Reglen er imidlertid ikke udtrykkelig udtalt i Lovgivningen, og der er i den senere Retsanvendelse forekommet Tilfælde, hvor man ikke har kunnet gennemføre Kravet paa Afgift overfor Tinglæsnings-Rekvirenten, uanset at den almindelige Frist for Afgiftskravets Forældelse ikke var udløbet.

Man maa derfor finde det ønskeligt, at Reglen udtrykkelig fastslaas.

Dette vil formentlig ogsaa være i de afgiftspligtiges egen Interesse. Forsaavidt Staten for Tinglæsningsafgiften ikke i alle Tilfælde skal kunne holde sig til Rekvirenten, synes der nemlig at kunne blive Spørgsmaal om, at Tinglæsningsmyndighederne som Betingelse for at foretage Læsningen maa forlange en skriftlig Erklæring fra den eller de Interesserede om, at de er ansvarlige for Afgiften, til ikke

ringe Besvær for de private som for Sagførerne. Paa den anden Side vil det jo kun være rimeligt, om disse sidste, ogsaa i deres Mandanters Interesse, selv eftergaar Afgiftsberegningen og eventuelt straks foranlediger Berigtigelse, eller, hvor de mener, der er Tvivl, forelægger Spørgsmaalet for Finansministeriet.

Nogen Betænkelighed ved den foreslaaede Regel ses der herefter ikke at være, navnlig naar man som foreslaaet begrænser det Tidsrum, indenfor hvilket Statens Krav paa Afgift eller yderligere Afgift skal rejses, til 2 Aar.

Man har derhos, jfr. b, 3.—5. Stk., fundet det rettest, at Fremgangsmaaden for Paaklage af Afgiftsberegningen udtrykkelig fastslaas. De her foreslaaede Regler svarer i det hele til de herom gældende Regler ved Stempelafgiften, jfr. Stempelovens § 26.

Den udtrykkelige Fremhævelse i Paragraffens sidste Stk. af, at Afgiftsspørgsmaalet ikke er Gjenstand for Kære, skyldes, at det er blevet gjort gældende, at Retsplejelovens § 54, 1. Stk. ogsaa omfatter Retskriveres Afgørelser vedrørende Tinglæsningsafgift. At Spørgsmaalet om disse Afgifters rigtige Beregning skulde kunne afgøres ved Kære, vilde være meget uheldigt, ikke blot fordi Administrationen derved i givet Fald vil være afskaaret fra at faa Højesterets Afgørelse af Spørgsmaalet, jfr. Retsplejelovens § 441, sidste Stk., men ogsaa fordi Spørgsmaalene ved Tinglæsningsafgiften ofte er af indviklet Karakter, ligesom Afgørelsen ofte kan have vidtrækkende Betydning, bl. a. paa Grund af Tinglæsningsafgiftens Tilknytning til Stempelafgiften. Kæreformen egner sig derfor ikke til at anvendes her. Den foreslaaede Fremgangsmaade, hvorefter den afgiftspligtige kan forlange, at Sagen anlægges mod han af Administrationen som Sagsøger, fyldestgør formentlig ogsaa de afgiftspligtiges berettigede Interesse.

Til § 21.

Ved denne Ændring foreslaas, at Gavedokumenter, der er stempelfri efter Stempelovens § 135, ogsaa skal være fritaget for Tinglysningsafgift.